

árúszállításra vagy munka elvégzésére vonatkozó ú. n. konkrét ajánlatok) abban az esetben, ha ezek nem a szállítás és munka elnyerését célozzák, és kifejezett pályázatot nem tartalmaznak, hanem csupán a felszólító közhatóság, vagy hivatal tájékoztatására szolgálják, az ill. díjjegyzék 79. tételének c) pontja értelmében feltételeesen illetékmentesek. Az olyan ajánlat azonban, amely szállítás, vagy munka elnyerésére irányul, vagyis kifejezetten pályázatot tartalmaz, illetékköteles. Az egységárakat tartalmazó ajánlatok 2 P állandó összegű okirati illeték alá esnek.

Tájékoztatásul közlöm, a jelenleg érvényben lévő rendeletnek az illeték mérvét szabályozó rendelkezéseit, mely szerint:

ha az ajánlati összeg 50 P-t meg nem halad, az ajánlat illetékmentes;

ha az ajánlati összeg 50 P-t meghalad: a) az okirat első ívére:

200 P-ig	1 P
200 P-n túl 10.000 P-ig	2 P
10.000 P-n túl 20.000 P-ig	5 P
20.000 P-n túl	10 P

illetéket kell leróni;

b) az okirat második és minden többi íve, ha az ajánlatot el nem fogadják, illetékmentes; az elfogadott ajánlat második és minden többi ívére, amennyiben az elfogadott ajánlat összege 10.000 P-n alul marad, ívenként 1 P, egyébként ívenként 2 P illetéket kell utólag leróni. Ez az illeték azonban nem lehet több, mint az elfogadott ajánlat összegének 10% -a. A lerovásra szükséges bélyegeket az ajánlattevő az ajánlat elfogadásáról való értesüléstől számított 15 nap alatt köteles a hatóságnál (üzemigazgatóságnál) beszolgáltatni; a hatóság (üzemigazgatóság) a bélyegeket az ajánlati okiratra felragasztani és a hivatalos pecséttel felülbélyegezni köteles.

Ha az ívmagyság 2000 cm²-t meghalad, 1 P illeték helyett 2 P-t; az ugyanott meghatározott 2 P vagy annál több illetéken felül pedig külön 2 P-t kell leróni.

Dr. Almásy Károly, pénzügyi titkár.

JOGGYAKORLAT.

A judikatura kiemelkedő döntései.

A székesfőváros által alkotott *szabályrendeletnek a kihirdetés az 1930: XVIII. t.-c. 44. §-a szerint érvényi kelléke.* (P. II. 4906/1936.). Az adott esetben a felperes a szabályrendeletre nyugdíjigényt alapított. Kérdés, hogy a ki nem hirdetett szabályrendelet, mint Budapest székesfőváros közgyűlésének határozata nem válik-e be ügyleti nyilatkozatként és nem alapít-e meg ebben a formájában a felperes számára jogokat.

*

A *jegyszegő* a H. T. 3. §-án túlmenően az általános *magánjog* alapján köteles kártérítésre, ha a menyasszony a jegyszegő vő-

legény kifejezett kívánságához képest iskolai *tanulmányainak folytatását abbahagyja* és ebből kifolyóan a tanítóképző még hátralevő három évére végleg elvesztette ingyenes intézeti helyét. (P. III. 3697/1936.).

*

A *gondnokság* alá *nem* helyezett *elmebeteg* a H. T. értelmében csak akkor cselekvőképtelen, ha *eszének használatától meg van fosztva*. (P. III. 4988/1936.) Ez a felfogás most már állandó gyakorlatnak tekinthető; az előző joggyakorlatot idei évfolyamunk 99. oldalán ismertettem. Megemlítésre érdemes azonban az a kommentár, amellyel a Kúria ezt az állásfoglalását kíséri. A Kúria foglalkozik az elmekórtannak avval a modern álláspontjával, amely szerint az elmebetegségben nincsenek világos pillanatok, lucidum intervallumok. A Kúria szerint azonban az elmekórtannak ez az álláspontja csak akkor érvényesülhetne, ha a törvényhozó a tudomány haladása figyelembevételével módosítaná házasságjogunkat. Ez az álláspont nem helyes; azt, hogy mikor van valaki „eszének használatától megfosztva“, az orvostudomány mindenkori állásához képest kell elbírálni és mi sem állja annak útját, hogy a bíró az elmebetegre még lucidum intervallum fennforgása esetén is kimondja azt, hogy ő eszének használatától meg van fosztva. Nincs evégből szükség a törvény módosítására.

*

A házaspár a *különélés* alatt nemcsak a nemi élet tekintetében, hanem egyéb vonatkozásban is akként tartozik *viselkedni*, hogy a felek társadalmi körében szégyent ne hozzon házastársára és életmódjával családját vagyoni romlásba ne vigye. A különélés alatti korcsmázás, amely naponkénti lerészegedéssel jár, bontó ok. (P. III. 3254/1936.).

*

A férjet a *végleges nőtartás* megfizetése alól csak az az egy körülmény menti fel, ha és amennyiben a nem vétkes nőnek meglévő vagyona és jövedelme biztosítja azt az ellátást, amely őt a férj vagyoni helyzetének és társadalmi állásának megfelelően a bontás idejében megillette. Közömbös tehát, van-e a vétkesnek nyilvánított férjnek állása és jövedelme, mert egyrészt a behajthatóság kérdése a végrehajtási eljárásra tartozik, másrészt pedig a feleség a férj vagyoni és jövedelmi viszonyainak javulásával visszamenőleg is behajthatja a nőtartásdíjat. (P. III. 4005/1936.) Bár a tételés törvény szempontjából a döntés agyálytalan, mégis talán meggondolandó lenne, méltányos-e ez az álláspont, különösen, midőn a hosszabb időre felgyülemelő tartást az állandó bírói gyakorlat nem engedi a férjtől behajtani, mivel az már töke jellegével bír. Meg kellene továbbá fontolni méltányos-e, hogy a férj újabb egzisztenciaalapítása lehetetlenné váljék azáltal, hogy nagyobb összegű tartásdíjhátraléka behajtásának veszélye állandóan ott lebeg feje felett.

A 411. sz. elvi határozatban a vagyonjogi igények és köztük a végleges nőtartás érvényesíthetésére felállított eshetőségi elvet

a gyakorlat most már annyiszor töri át, hogy magának az elvnek a fennállása válik kétséssé. A P. III. 4119/1936. sz. ítélettel eldöntött esetben a bontóperi tárgyalás jegyzőkönyvében a felperes feleség kijelentette, hogy vagyoni jogi igényeket nem támaszt. Ez a kijelentés a Kúria szerint is lemondást jelent a nőtartásról. Ámde az erre a tárgyalásra hozott ítélet azt állapítja meg, hogy a felperes feleség „ehelyütt“ nem támasztott vagyoni jogi igényeket. A Kúria bővebb indokolás nélkül egyrészt az ítéletben foglalt megállapítást tekinti irányadónak a jegyzőkönyv tartalmával szemben, másrészt azt állapítja meg, hogy az „ehelyütt“ kifejezés jogfenntartást jelent. Mindkét megállapítás aggályos. A P. I. 5030/1936. sz. ítélettel eldöntött esetben a felperes feleség ügyvédje kijelentette ugyan a tárgyaláson, hogy vagyoni igényt nem támaszt, ezt a nyilatkozatot azonban a Kúria nem minősítette jogérvényesnek azért, mert az ügyvéd nem volt kifejezetten felhatalmazva a végleges nőtartási igény érvényesítésére, enélkül pedig a neki adott meghatalmazásnak ugyanolyan alakszerűségekkel kellett bírnia, mint a joglemondó nyilatkozatnak, tehát hiteles alakban kellett volna kiállítva lennie. Ez az ítélet szem elől téveszti, hogy kifejezett lemondás nélkül, egyszerűen a bontóperben való érvényesítés és jogfenntartás elmulasztása vonja maga után a nőtartási igény elenyészését.

*

Az anya, mint természetes és törvényes gyám köteles leányai jövőjét megalapítani és őket ennek folytán *kiházasítani*. A felek társadalmi és vagyoni viszonyai között a leányok kiházasítása oly rendszerinti kiadásokkal jár, amelyek a szokásos vendéglátás keretében szükségszerűleg felmerülő kiadásokat meghaladják. A vő, aki sógornőire nézve anyósa helyett teljesíti ezeket a kiadásokat olyként, hogy feleségének leánytestvéreit gyakran látja állandó vendégekül és viszi magával nyaralni, anyósától mint megbízás nélküli ügyvivő akkor is követelheti e kiadásai megtérítését, ha e kiadások eszközlésére őt nem is anyósa, hanem egy másik rokon kérte fel. (P. III. 5552/1936.) Ez az ítélet csak akkor áll helyt, ha az ílymódon eljáró vő cselekedeteit az eset körülményeihez képest nem minősíthetjük ajándékozásnak. Ellenkező esetben minden egyes ilyen rokon szivességnak tekinthető ténykedés évek múltán megtérítési igények érvényesíthetőségét vonhatná maga után. Minden körülmények között ki kell zárni azt a bizonytalanságot, amely abból ered, hogy rokon, akinek egy másik családtag szivességet tesz, kétséghen legyen afelől, áll-e emiatt kötelezettségben vagy sem. Eppen ellenkezőleg az volna a helyes, hogy csak olyan kiadások megtérítését lehessen követelni, amelyeknél már kezdetől fogva nyilvánvaló, hogy azokat nem liberalitásból teljesítették.

*

Ha a gyámhatóság által törvényes gyermek javára megállapított tartást az apa megfizeti, és a gyámhatóság határozata nem említi meg, hogy a tartást, mint olyant állapította meg,

amely az illő tartás mértékén alul marad, úgy az *unokatarítás* iránti igény tárgyaltalan és azt a körülményt, hogy a gyámhatóság által megállapított tartás nem elegendő, a gyámhatósági határozat elleni jogorvoslat során kell érvényesíteni. (P. III. 1716/1936.). A gyámhatóság határozata tehát prejudikál a bíróságnak. Kívánatos volna, hogy a bíróság szabad kezét az ítékezésben mennél kevesebb esetben kösse meg más hatóság határozata.

*

A kezdettől fogva amiatt érvénytelen jelzálogjognak, mert a hitelező nem azzal szemben szerzett jelzálogjogot, akivel szemben erre való igénye volt, anyagi jog szempontjából ugyancsak érvénytelen ranghelye nem szolgálhat további érvényes jogszerzés alapjául, mert a jelzálog tulajdonosa, ha a keresete folytán érvénytelennek nyilvánított, jelzálogjog ranghelyével való rendelkezésre jogosíthatnák fel, úgy anyagjogilag meg nem alapozott oly többletjoghoz jutna, amely a későbbi rangsorban érvényesen bekelezett jelzálogos hitelezőnek a sérelmével járna. A későbbi jelzálogjogos hitelezők ezáltal nem indokolatlan előnyhöz, hanem ahhoz a kielégítési joghoz jutnak, amely őket annak folytán illeti meg, hogy az őket megelőzően bejegyzett jelzálogjog érvénytelen és így a sorozásnál az anyagi jog értelmében figyelembe nem vehető. (Pk. V. 3725/1936.) A *Beck Salamon* és *Nizsalovszky* Endre közt lapunk 1935. évi folyamában lefolyt vitát a Kúria *Nizsalovszky* álláspontjához képest döntötte el.

*

A *kártérítési jog* körében mindenek előtt a kir. Kúria polgári jogegységi tanácsának 84. sz. döntvénye érdemel megemlést. Eszerint a *veszélyes üzem* fenntartója tárgyi alapon nem felelős az üzem körében előfordult balesetből származó károkért, ha bizonyítja, hogy a kártokozó esemény nem áll *okozati összefüggésben* azokkal a körülményekkel, amelyek az üzemet általában veszélyes üzemmé minősítik. Ez a döntvény, szemben az eddigi gyakorlattal, nem ad a veszélyesség kritériumára támaszkodva kártérítést azokért a balesetekért, amelyek például a vasúti jegy megváltása közben, a veszélyes üzem működési szünetében, általában az üzem nem veszélyes ágában fordulnak elő. A veszélyes üzem felelősségének megszorítása újabb gyakorlatunkban most már nem elsőízben fordul elő, evvel azonban szemben áll a méltányosság alapján való felelősség kiterjesztése, amelynek viszont nem szükségképpen ugyanaz a terjedelme, mint a veszélyesség címén való felelősségnek. Valószínű, hogy a károsultak számos oly esetben, midőn veszélyesség címén az új döntvény alapján nem léphetnek fel, igényüket a méltányosságból járó kártérítés megítélésére fogják támasztani.

A *kocsi tulajdonosát* nem mentesíti a kocsis hajtási igazolványa akkor, midőn a baleset a *ládák gondatlan felrakása* folytán állott elő, mivel a *hajtási igazolvány* megléte nem volt alkalmas arra, hogy a tulajdonost a kocsisnak az áruk felra-

kásában és megerősítésében való jártasságáról meggyőzze és ezért alperes nem mentesül a kocsis munkájának ellenőrzése alól. (P. I. 5637/1936.).

Egyszerű, alacsony falusi ház *falainak bontása* különös veszéllyel nem jár és így az aközben szenvedett balesetért tárgyi alapon nem lehet a felelősséget megállapítani. (P. I. 5237/1936.).

Az Országos Gazdasági Munkáspénztárnál törvény szerint nem biztosítandó gazdasági cseléd a pénztártól kapott kártalanítást meghaladó kárigényét munkaadójától követelheti, mert a törvény által elő nem írt biztosítással nem lehet a fennálló kárigényt csorbítani. (P. I. 5413/1936.). Akkor sem köteles a gazdasági cseléd megelégedni a pénztártól kapott járadékkal, ha a baleset nem a szolgálat rendes menetében és az azzal rendszerint összekapcsolt veszélyből folyóan következik be. Ilyen eset forog fenn akkor, ha a fatolvajok által agyonvert erdőört éppen különös erélye és szigorúsága miatt helyezték a szóbanforgó erdőgazdaságba. (P. II. 3335/1936.).

Az a jelzálogos hitelező, aki az árverés során már korábban eladott parcellák vételárából végrehajtási jelzálogjoggal biztosított követelésére nézve már kielégítést nyert, köteles az árverést felfüggeszteni még akkor is, ha vannak ki nem elégitett, de csak közönséges jelzálogjoggal biztosított követelései. Ha ezt nem teszi, úgy kártérítéssel tartozik és ennek nem állja útját az sem, hogy a végrehajtást szenvedőt ért jogsérelem előterjesztéssel is orvosolható lett volna. (P. V. 5891/1936.).

*

Ha az örökhagyó a közös törzshöz tartozó oldalági rokontól, akivel ő törvényes öröklési kapcsolatban állott, végrendelet folytán többet örököl, mint amennyi törvényes örökrésze kitett volna, úgy a többlet is *ági vagyon*. Az 567. E. H.-ban kifejezésre jutó az a szabály, hogy nincs ági öröklésnek helye akkor, ha végrendelet vagy ajándékozás útján a közös törzs egyik leszármazójáról olyan másik leszármazójára hárul a vagyon, aki nem törvényes örökös: kivételes szabály, amelyet megszorítóan kell értelmezni. A végrendeleti juttatás egységes, az vagy teljes egészében az ágon belül, vagy teljes egészében azon kívül történik. (P. I. 5680/1936.).

*

Mivel a kereset jogalapja *a végrendelet érvénytelensége*, a felpereseknek az a perbeli cselekménye, hogy a fellebbezési eljárásban a keresettel érvényesített öröklési jog megváltoztatása nélkül a végrendeletnek addig csak általánosságban vitatott alaki érvénytelenségére nézve konkrét új tényeket hoztak fel, meg nem engedettnek nem tekinthető. (P. I. 5570/1936.). Ez a döntés eltérést mutat fel az eddigi túlmerev gyakorlattól.

*

Az *igazgatósági tagoknak* a törvényben meghatározott felelőssége *egyéni vétkességen* alapuló felelősség, tehát az egyes igazgatósági tag csak saját vétkessége esetén felel és pedig eb-

ben az esetben is csak akkor, ha a kár a vétkes magatartásból ered. (IV. 6091/1936.).

*

Annak a nyilatkozatnak, amely szerint eladó a szállított káznokkal a teljesen füst-, szag- és korommentes tüzelést garantálja, az élet józan felfogása mellett nem lehet más értelmet tulajdonítani, mint azt, hogy a káznokkal elérhető az a füst-, szag- és korommentesség, amely a hazai szének elégetésénél a technika mai állása mellett lehetséges. Adásvételi ügyletnél sem állhatja útját a vevő a hiányok helyrehozatalának, ha azok nem nagy jelentőségűek és könnyen helyreállíthatók; a vevőt ilyenkor tehát nem illeti meg az elállási jog, mert ez a joggal való visszaélés volna. (P. IV. 6214/1936.). Ez az utóbbi tétel kereskedelmi vételnél igen aggályos és ellentétben áll avval a jogszabállyal, amely minőségi hiány esetében a vevőnek minden egyéb feltételtől függetlenül elállási jogot ad, t. i. a K. T. 348. §-ával. Ha ez a rendelkezés szigorú is, nem ok nélkül az és nem ok nélkül kötelezi az eladót arra, hogy a törvényes és kikötött kellékeknek megfelelő árút szállítsa.

A biztosító társaságnak szolgálati viszonyban álló *üzletszerző ügynöke* által teljesített szolgálatok *személyes természetűek* és át nem ruházhatók. Ettől a szabálytól a joggyakorlat csak akkor tér el, amidőn a szolgáltató más részvénytársaságba vagy szövetkezetbe olvad be, a beolvastó társaság azonban *tőkeerősebb* a beolvadónál és ekként az alkalmazott érdekeinek megóvására alkalmasabb. Ha azonban az alkalmazó részvénytársaság és egy másik, bár hatalmasabb részvénytársaság között csupán érdekközösség létesül akként, hogy a másik részvénytársaság nem veszi át az alkalmazottakat a saját szolgálatába és nem vállalkozik arra, hogy a munkaadót terhelő kötelezettségeket a maga részéről is teljesíti, úgy a munkaadó nem követelheti, hogy az ügynök a másik társaság részére szerezzen ügyleteket. (P. II. 4282/1936.).

*

Nem áll útjában az üzletátruházás megállapításának, hogy az átruházó gépberendezését az átvevő nem vette meg, hanem csak egy évre bérbevette, mert az üzletet a bérbevett ingókkal is folytathatta. (P. VII. 4103/1936.). Ezzel szemben kétségtelen, hogy az üzletátvevő a gépek bérbevétele által nem vonta el a fedezetet az átruházó hitelezői elől és így az egyik, talán legfontosabb ráció, amelyet a törvény feltételez, nem valósult meg.

*

Az üzlet, gazdaság vagy kenyérkereset rendszerinti folytatásához tartozónak nem lehet tekinteni a kényszeregyességi adós által ügyvédjének adott meghatalmazásokat és így az ügyvéd munkadíjkövetelései a csődben nem minősülnek tömegetartozásnak. (P. VII. 5486/1936.).

Ha a vevő a parcellavételi ügylettől a természetben való kijelölés elmaradása miatt eláll és ennek folytán az előbbi állapot helyreállítása gyanánt a lefizetett vételárösszeg neki vissza-

adandó: ez a vételár még akkor is teljes, csonkítatlan összegében adandó vissza, ha az eladó kényszeregyességet kötött, mert a vevőnek visszajáró szolgáltatás a kényszeregyesség által nem érintett követelésnek tekintendő. (P. V. 3644/1936.).

*

Az üzleti záróra túllépése, ha az *nem tervszerű* és mindősze anyiból áll, hogy az alperes három alkalommal mindenkor csupán egy-egy önbetrotvapengét zárórán túl kiszolgáltatót, nem ütközik a versenytörvénybe. (P. IV. 5589/1936.); ha viszont az alperes üzletének aajtájában elhelyezett automaták útján hozza áruít záróra után is forgalomba, ez akkor is meg nem engedett versenyselekmény, ha az nem is minősül kihágásnak. (P. IV. 196/1937.).

*

Atértékelési igénynek a közjegyző, tehát bírói megbízott előtt a hagyatéki tárgyaláson való bejelentése kellő jogérvényesítésnek tekintendő, ha a per a hagyatéki eljárás jogerős befejezésétől számított egy éven belül megindult. (P. I. 5753/1936.). Ehhez a döntéshez csak annyit kell megjegyeznes, hogy ha a hagyatéki tárgyaláson való bejelentés már elégséges, úgy nincs szükség annak kutatására, hogy a valorizációs per mikor indult meg.

*

A magyar bíróság *joghatósága belföldön elkövetett tisztességtelen versenyselekmény miatt* külföldi alperessel szemben is fennáll; Franciaországgal szemben nincs oly egyezményünk, amely ettől az általános szabálytól eltérne. (P. IV. 5612/1936.).

*

A felek megállapodásukban kikötötték a budapesti kir. törvényszék, illetve a budapesti közp. kir. járásbíróság kizárólagos illetékességét. Ezt követőleg az egyik fél — a bank ügyfele — *alávetette* magát a bank által elküldött elismervények szövegének aláírásával a *tőzsdebíróság hatáskörének*. A 697. E. H. szerint abban az esetben, ha alperes magát a tőzsdebíróság hatáskörének egyoldalú nyilatkozattal alávetette, a felperes tetszésétől függ, hogy a pert a tőzsdebíróság előtt vagy pedig az egyébként hatáskörrel és illetékességgel bíró rendes bíróság előtt indítja-e meg. Ez a joga a felperesnek fennmarad akkor is, ha a felek az egyébként hatáskörrel bíró és általánosan illetékes bíróságot külön is kikötötték. (P. IV. 782/1937.).

*

Egyesség esetén a peres felek között a költségre vonatkozóan létrejött megállapodás külön hozzájárulás nélkül is kihat a mellékbeavatkozó költségeire és így a mellékbeavatkozó kérelmére az alperes annak javára rész költség fizetésére kötelezendő. (P. IV. 480/1937.). Érdekes kihatása az egyességnak az abban részt nem vett személyre; viszont a Kúria által alkalmazott megoldás sokkal gyakorlatibb, mintha a mellékbeavatkozó költségeinek megállapítása céljából külön kellett volna a bíróságnak

eldöntenie, hogy egyesség híján miként lett volna alperes a költségek megfizetésére kötelezendő.

*

A perre utasított *bérbeadó* olymódon tartozik feltételesen sorozott bérkövetelését akár kereset, akár fizetési meghagyási kérelem előterjesztése útján érvényesíteni, hogy az érdekeltnek kellő idejük legyen beavatkozási joguk gyakorlására. Nem felel meg ennek a kelléknek az, ha bérbeadó és bérlő idézés nélkül jelennek meg a bíróság előtt és ott egyességet kötnek anélkül, hogy előbb megjelenési szándékukról az érdekelteket, elsősorban a kifogást tevő végrehajtatót kellő időben és megfelelő módon értesítették volna. A bérbeadó ily esetben a perre utasító bírói rendelkezésnek nem tett eleget. (Pk. V. 4730/1936.).

*

Követelésnek biztosítékként való engedményezése, ha a felek még csak bizalmi alapon sem kívántak az engedményesnek tulajdonjogot biztosítani, voltaképp *követelés elzalogosítását* jelenti. Ily jog nem érvényesíthető igényperrel, mert nem alkalmas annak meggátlására, hogy a végrehajtó magát a lefoglalt követelésekből végrehajtási úton kielégíthesse, *hanem* a kielégítési sorrend keretén belül *elsőbbségi bejelentéssel*. (P. V. 5462/1936.).

Dr. Vági József.

Életbeli gyakorlat — bírói joggyakorlat.

Az örökbefogadásról szóló 81. számú jogegységi határozat, amely tudvalevőleg a korábbi azon joggyakorlatot, amely az örökbefogadói szerződés magánjogi érvényességéhez kormányhatósági megerősítést nem kívánt meg, elentétére fordította, indokolásában beszámol egy élettapasztalatról. „Jelemző a közfelfogásra — mondja az indokolás — hogy a bíróság eddig követett gyakorlatának ellenére az örökbefogadási szerződéseket elenyésző s ennél fogva számba nem is jövő esetektől eltekintve, kormányhatósági megerősítés végett bemutatják s azokat az örökbefogadási szerződéseket, amelyektől a kormányhatóság a megerősítést megtagadta, nem létezőnek tekintik. Világosabban nem mutatja ezt semmi, mint az a tapasztalat, hogy évtizedek mulnak el addig, amíg egy-egy kormányhatóságilag meg nem erősített örökbefogadási szerződésnek magánjogi vonatkozásban való érvényesítését megkísérik.“

A jogegységi határozatban foglalt élettapasztalat párjaként érdemes megemlíteni Juhász Andornak, a Kúria nyugalomba vonult elnökének egy Jogászegyleti felszólalását, amelyben az utólagos váltótelepítési gyakorlatunk megváltoztatásáról emlékezett meg. Juhász Andor volt az 1911. évi országos jogászgyűlésen ennek a kérdésnek előadója; az ő javaslatára foglalt állást a jogászgyűlés az akkori bírói gyakorlat ellen. Amikor